

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV ÚS 224/05-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. septembra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. V. K., bytom V., zastúpenej advokátom JUDr. T. Š., K., vo veci namietaného porušenia práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 44 Cb 91/97, postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. PK-11 Er 663/03 (pôvodne vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 11 Er 663/03) a postupom súdneho exekútora JUDr. J. K., T., v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. Ex 299/03 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. V. K. o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. júla 2005 doručená sťažnosť Ing. V. K. (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 44 Cb 91/97, postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. PK-11 Er 663/03 (pôvodne vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 11 Er 663/03) a postupom súdneho exekútora JUDr. J. K., T., (ďalej len „súdny exekútor“), v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. Ex 299/03.

Sťažovateľka uviedla, že *«Uznesením Okresného súdu Bratislava III, PK-11 Er 663/03-60, právoplatnosť ktorého nastala 13. 5. 2005, bolo zastavené konanie o návrhu na výkon rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave č. 44 Cb 91/97-40, v ktorom bola sťažovateľka žalobkyňou a žalovaným bývalá (...) F. s. r. o.*

Týmto uznesením bola ukončená typickým spôsobom a z typického dôvodu dlhotrvajúca snaha sťažovateľky dosiahnuť možnosť nazrieť do dokumentácie žalovaného (neskôr povinného), a tak môcť predložiť súdu kvalifikovanú žalobu o náhradu škody. Bez tejto možnosti totiž sa sťažovateľka nemohla o skutočnej výške škody žiadnym spôsobom presvedčiť.

Sťažovateľka sa domáhala práva spoločníčky bývalej firmy F. s r. o., V., nazrieť do dokumentácie tejto firmy žalobou podanou na Krajský súd v Bratislave v roku 1997. Tento súd konal vo veci pod č. 44 Cb 91/97-140.

Na prietahy v konaní sa sťažovateľka sťažovala predsedovi Krajského súdu dňa 20. 5. 2002.

V odpovedi na túto sťažnosť Krajský súd prietahy čiastočne uznal.

Napokon vyniesol rozsudok, ktorý po relatívne rýchlom konaní na Najvyššom súde SR nadobudol právoplatnosť 7. 7. 2003.

Sťažovateľka požiadala 27. 7. 2003 JUDr. J. K., súdneho exekútora o vykonanie exekúcie. Okresný súd v Pezinku dňa 29. 9. 2003 poveril tohto exekútora výkonom exekúcie uznesením č. 5107*004197. Tento začal vo veci konať, pre výrazné nedostatky v jeho konaní sťažovateľka požiadala Okresný súd o odňatie poverenia tomuto exekútorovi a o výkon rozhodnutia súdom.

Okresný súd - teraz už Bratislava III - pod č. PK-11 Er 663/03 exekúciu vykonávanú exekútorom dňa 22. 2. 2005 zastavil a vo veci „konal“ sám. Výsledkom tohto konania bolo v úvode uvedené zastavenie exekúcie pre výmaz povinného z obchodného registra.

Ako sa z priložených dokladov dá skonštatovať, povinný bol z obchodného registra vymazaný dňa 4. 5. 2004. Existuje teda reálny predpoklad, že sťažovateľka nebude mať možnosť vykonať právo, priznané súdom. Pritom je príznačné, že sťažovateľka s rovnakým neúspechom, a to práve vinou neuveriteľných prietahov v konaní viedla a vedie niekoľko sporov proti firme s miliardovým obratom, čo celkom prirodzene evokuje dohady o možných dôvodoch týchto neúspechov.

Podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu aj Ústavného súdu SR je výkon rozhodnutia integrálnou súčasťou konania o uplatnenie konkrétneho práva. Je prirodzeným pokračovaním základného konania a tvorí s ním jeden celok. V dôsledku toho je z hľadiska zbytočných prietahov v konaní potrebné vec takto komplexne posudzovať.

Sťažovateľka viedla uvedený spor v záujme zabezpečenia svojich majetkových práv prostredníctvom súdu, pretože žalovaná firma sa rôznymi spôsobmi dobrovoľnému plneniu vyhýbala. Je preto praktické znemožnenie vyhľadať potrebné informácie na uplatnenie nároku v priamej príčinnej súvislosti so znemožnením ochrany jej vlastníctva.

Odporcovia v tejto veci majú každý svojím dielom vinu na súčasnom stave, ktorý je pre podobné prípady už charakteristický: podľa prietahov v súdnom a inom konaní sa súčasne so svojím zánikom „premení“ firma na inú spoločnosť, proti ktorej už je právo nevykonateľné.

Všetci odporcovia porušili právo sťažovateľky na konanie vo veci bez zbytočných prieťahov. Malý prieťah, ktorý svojím postupom zavinila v zúfalstve sťažovateľka (podanie odvolania), nemal žiadny zásadný vplyv na stav konania pre promptné rozhodovanie Najvyššieho súdu SR.

Podľa čl. 127 ods. 3 môže Ústavný súd priznať úspešnému sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie. Po náležitom oboznámení sa s napadnutými konaniami a príslušnými súvislosťami bude Ústavnému súdu zrejmé, že sťažovateľka musela objektívne byť v mimoriadne veľkom strese. Navyiac ju veľmi pravdepodobne tento postup pripravil o relatívne vysoké sumy, ktoré jej zo žalovanej spoločnosti patrili. Súčasne teda bude zrejmé i to, čo bolo pre sťažovateľku „v hre“».

Sťažovateľka odôvodnila svoju sťažnosť uvedenými skutočnosťami a navrhla, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a po konaní vo veci samej rozhodol týmto nálezom:

„Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod č. 44 Cb 91/1997-140, Okresný súd Bratislava III v konaní vedenom pod č. PK-11 Er 663/03-60 a súdny exekútor JUDr. J. K. v konaní vedenom pod č. Ex 299/03, vedeného z poverenia Okresného súdu Pezinok 5107*004197, porušili základné právo sťažovateľky na konanie vo veci bez zbytočných prieťahov chránené čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru a základné právo na ochranu a pokojné užívanie majetku, chráneného čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru.

Ústavný súd SR priznáva sťažovateľke z titulu primeraného finančného zadostučinenia sumu 3 000 000,- Sk, ktorú sumu sú povinní spoločne a nerozdielne vyplatiť odporcovia sťažovateľke do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

Ústavný súd SR priznáva sťažovateľke náhradu trov konania v rozsahu, v akom budú vyčíslené pri skončení veci.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľky.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľky podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čl. 20 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 44 Cb 91/97 a postupom súdneho exekútora v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. Ex 299/03

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo (...) v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom (...), ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch (...).

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov (...).

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu (...).

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikto nemôže byť zbavený svojho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanoví zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo o inom zásahu dozvedieť.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03). Inými slovami

to znamená, že ak pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd zistí, že už uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, nemôže sa už z tohto dôvodu na základe sťažnosti podanej podľa čl. 127 ústavy zaoberať opodstatnenosťou námietok o porušení základného práva zaručeného v ústave alebo v príslušnej medzinárodnej zmluve o ľudských právach a základných slobodách (*mutatis mutandis* I. ÚS 110/03, I. ÚS 235/03).

Ústavný súd už judikoval, že v kontexte citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je v zásade „iným zásahom“ pre počítanie lehoty pre včasnosť podania sťažnosti (I. ÚS 161/02, I. ÚS 6/03). Obdobne to platí aj pre právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 122/03, I. ÚS 65/03, I. ÚS 34/03, IV. ÚS 1/05).

Na základe uvedeného sa lehota dvoch mesiacov na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, ktorou sa namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru, počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o porušení tohto základného práva dozvedieť. Začiatok zákonnej lehoty je teda v prípade tohto práva vymedzený subjektívne podľa možnosti sťažovateľa dozvedieť sa o jeho porušení. Posúdenie tejto „možnosti“ je vždy individuálne vzhľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu. Ústavný súd pritom prihliada tak na účel tohto základného práva, ako aj na účel predmetnej zákonnej lehoty.

Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj názor, podľa ktorého je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (v primeranej lehote) odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (*mutatis mutandis* I. ÚS 89/02, I. ÚS 47/03, I. ÚS 122/03, I. ÚS 167/03, I. ÚS 208/03). Ústavný súd v tejto súvislosti opakovane zdôraznil, že čl. 48 ods. 2 ústavy v relevantnej časti ustanovuje imperatív, ktorý platí pre všetky súdne konania, a ktorý, čo sa týka oblasti občianskeho súdneho konania, vyjadruje predovšetkým záujem na tom, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, v ktorej

sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu, pretože jeho predĺžovanie sa môže v konečnom dôsledku prejaviť ako odmietnutie výkonu spravodlivosti (napr. PL. ÚS 25/01).

S prihliadnutím na uvedené východiská ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zásadne vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva ešte trvalo (mutatis mutandis I. ÚS 77/02, I. ÚS 86/02, I. ÚS 213/03).

Ústavný súd konštatuje, že v čase, keď bola sťažnosť doručená ústavnému súdu, už bol odstránený stav právnej neistoty, v ktorom sa sťažovateľka nachádzala pred právoplatným skončením označeného súdneho konania, a preto k tvrdenému porušovaniu jej práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy už dochádzať nemohlo. Pokiaľ ide o konkrétne okolnosti rozhodujúce pre plynutie zákonnej lehoty na podanie sťažnosti, z obsahu sťažnosti sťažovateľky, ale najmä z obsahu súvisiaceho spisu okresného súdu sp. zn. PK-11 Er 663/03, ktorý si ústavný súd vyžiadal, vyplýva, že namietané konanie krajského súdu sp. zn. 44 Cb 91/97 právoplatne skončilo 7. júla 2003 (keď bol sťažovateľke doručený rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obo 192/02 z 8. apríla 2003, ktorým bol potvrdený rozsudok krajského súdu č. k. 44 Cb 91/97-140 zo 14. marca 2002).

Z uvedeného je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že právna neistota sťažovateľky bola v konaní krajského súdu sp. zn. 44 Cb 91/97 odstránená viac ako dva mesiace pred doručením sťažnosti ústavnému súdu (13. júla 2005).

Rovnako pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu, je možné s prihliadnutím na deň nadobudnutia právoplatnosti konečného rozhodnutia krajského súdu v uvedenom konaní konštatovať, že lehota ustanovená pre tento druh konania pred ústavným súdom uplynula skôr, než bola doručená sťažnosť sťažovateľky.

Ústavný súd pritom nezistil v obsahu sťažnosti sťažovateľky žiadnu skutočnosť alebo dôvod na to, aby zákonnú lehotu dvoch mesiacov počítal v danej veci až odo dňa právoplatnosti uznesenia okresného súdu č. k. PK-11 Er 663/03-60 zo 14. apríla 2005, t. j. od 17. mája 2005, čo sťažovateľka usudzujúc podľa obsahu jej sťažnosti požadovala, keď uviedla, že „Podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu aj Ústavného súdu SR je výkon rozhodnutia integrálnou súčasťou konania o uplatnenie konkrétneho práva. Je prirodzeným pokračovaním základného konania a tvorí s ním jeden celok. V dôsledku toho je z hľadiska zbytočných prietahov v konaní potrebné vec takto komplexne posudzovať“.

V zmysle spomínanej judikatúry ústavného súdu vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy (zhodného s názorom Európskeho súdu pre ľudské práva vzťahujúceho sa na čl. 6 ods. 1 dohovoru) by právo na súdnu ochranu zostalo iluzórnym, keby vnútroštátny právny poriadok umožňoval, aby konečné súdne rozhodnutie ostalo „neúčinné“ na škodu jednej zo strán. «Výkon vykonateľného rozhodnutia súdu sa musí považovať za integrálnu súčasť „súdnej ochrany“ v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, inak záruky, ktoré toto ustanovenie ustanovuje a ktoré v spojení s ostatnými článkami siedmeho oddielu druhej hlavy Ústavy Slovenskej republiky vyjadrujú záujem na ochrane „práva na spravodlivý proces“, by stratili svoj dôvod na existenciu v Ústave Slovenskej republiky» (napr. I. ÚS 123/03).

Preto právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy sa nemôže končiť vydaním právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu, ale musí zahŕňať aj možnosť núteným spôsobom a aj proti vôli povinného realizovať povinnosť na plnenie obsiahnutú vo výroku takéhoto rozhodnutia, ktorá nebola splnená dobrovoľne (I. ÚS 5/00, IV. ÚS 58/02, IV. ÚS 230/04).

Podľa názoru ústavného súdu nemožno z citovanej judikatúry vyvodit', že by na jej základe mala v danej veci vo vzťahu k namietanému konaniu krajského súdu začať plynúť lehota (ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde) na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy až od právoplatného skončenia vykonávacieho konania. Ako už bolo

uvedené, je v kontexte ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v zásade „iným zásahom“ pre počítanie lehoty pre včasnosť podania sťažnosti. Ústavný súd preto v týchto prípadoch zásadne považuje za rozhodujúci okamih pre začatie plynutia dvojmesačnej lehoty to, kedy sa dozvedel o „inom zásahu“ do jeho práv v sťažnosťou napadnutom konaní.

Z týchto dôvodov bolo potrebné sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu krajského súdu v konaní, ktoré na ňom bolo vedené pod sp. zn. 44 Cb 91/97, odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako návrh podaný oneskorene.

Pokiaľ ide o namietaný postup súdneho exekútora v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. Ex 299/03 právoplatne skončenom 9. marca 2005 (keď nadobudlo právoplatnosť uznesenie okresného súdu č. k. PK-11 Er 663/03-48 z 22. marca 2005, ktorým bola predmetná exekúcia na základe žiadosti sťažovateľky zastavená), ústavný súd z obsahu sťažnosti a vyžiadaného súvisiaceho spisu okresného súdu zistil, že sťažovateľka podala 1. augusta 2003 na základe vykonateľného rozsudku krajského súdu sp. zn. 44 Cb 91/1997 zo 14. marca 2002 návrh na vykonanie exekúcie uskutočnením prác a výkonov. Na základe žiadosti súdneho exekútora z 11. augusta 2003 vydal pre neho 29. septembra 2003 Okresný súd Pezinok pod č. 5105*004197 poverenie na vykonanie exekúcie. Dňa 13. novembra 2004 vydal súdny exekútor upovedomenie o začatí exekúcie. V podaní zo 14. novembra 2004 adresovanom súdnemu exekútorovi sťažovateľka špecifikovala, ktoré doklady a informácie od povinného požaduje. Podaniami z 29. marca 2004 a 7. mája 2004 žiadala sťažovateľka súdneho exekútora o informáciu o stave exekúcie.

Dňa 11. júna 2004 doručila sťažovateľka okresnému súdu podanie označené ako „Žiadosť o odňatie poverenia na vykonanie exekúcie a Žiadosť o výkon rozhodnutia prostredníctvom súdu“.

V uvedenom podaní sťažovateľka uviedla, že: „Okresný súd Pezinok vydal dňa 29. 9. 2003 poverenie na vykonanie exekúcie č. 5107*004197 vo veci rozsudku č. k.

44 Cb 91/97-140, ktorý vydal Krajský súd Bratislava dňa 14. 3. 2002 a ktorý sa stal právoplatným dňa 7. 7. 2003 a vykonateľným 23. 7. 2003, ktorým sa ukladá povinnému F. s r. o., V., IČO (...), predložiť oprávnenej Ing. V. K., V., k nahliadnutiu písomné doklady týkajúce sa povinného, umožniť jej získať informácie o záležitostiach spoločnosti a nahliadnuť do dokladov spoločnosti a zaplatiť pohľadávku 2 000,- Sk oprávnenému Ing: V. K., V., narodená: (...). Súdny exekútor JUDr. J. K., Exekútorský úrad P. B., Kancelária – (...), ktorému bolo poverenie vydané, mi listom zo dňa 13. 11. 2003 oznámil, že upovedomil spoločnosť F., s. r. o., V., o začatí exekúcie. Spoločnosť F., s. r. o., mi ešte pred začatím exekúcie dňa 11. 9. 2003 zaslala úhradu mojej pohľadávky vo výške 2 000,- Sk, ktorá vyplývala z rozsudku. O tejto skutočnosti som exekútora informovala a zaslala som mu faxom fotokópiu poštovej poukážky dňa 14. 11. 2003 a v tom istom termíne som mu zaslala požiadavky na realizáciu exekúcie – na konkrétne informácie a dokumenty od spoločnosti. Exekútor JUDr. J. K. však od tej doby v prospech uvedenej vôbec nekoná, na moje telefonické výzvy v priebehu mesiacov január – marec 2004 vôbec nereaguje, rovnako ani na moje písomné požiadavky a urgencie – list zo dňa 29. marca 2004, list zo dňa 7. 5. 2004. Vzhľadom na vyššie uvedené žiadam vážený súd, aby odňal poverenie súdному exekútorovi JUDr. K. J. z dôvodu jeho nečinnosti poverenia na exekúciu v tejto veci.“

Sťažovateľka zároveň s poukazom na to, „... že vymáhanie rozsudku vo veci 44 Cb 91/97-140, ktorý vydal Krajský súd v Bratislave dňa 14. 3. 2002 a ktorý sa stal právoplatným dňa 7. 7. 2003 a vykonateľným dňa 23. 7. 2003 je voči spoločnosti F., s. r. o., V., (...) cestou exekúcie prostredníctvom súdneho exekútora vzhľadom k jeho nečinnosti neúčinné...“, požiadala okresný súd „... o realizáciu mojich práv vyplývajúcich z uvedeného rozsudku, t. j. o výkon rozhodnutia prostredníctvom súdu...“.

V nadväznosti na citované podanie okresný súd 23. júna 2004 vyzval sťažovateľku, aby doplnila svoj návrh na odňatie poverenia na vykonanie exekúcie a návrh na výkon rozhodnutia prostredníctvom súdu tak, aby bolo možné posúdiť, či ide o návrh na zastavenie výkonu exekúcie prostredníctvom súdneho exekútora a zaplatený súdny poplatok 500 Sk je poplatok za návrh na zastavenie tejto exekúcie, alebo či je tento poplatok zaplatený

za návrh na výkon rozhodnutia prostredníctvom súdu. Zároveň okresný súd poučil sťažovateľku, že súčasne nemôžu prebiehať dve exekučné konania, preto je potrebné najskôr zastaviť exekučné konanie vykonávané prostredníctvom súdneho exekútora a až potom možno podať nový návrh na výkon rozhodnutia prostredníctvom súdu.

Na výzvu okresného súdu mu sťažovateľka podaním z 21. júla 2004 oznámila, že poplatok 500 Sk, ktorý uhradila, bol za návrh na zastavenie exekúcie prostredníctvom súdneho exekútora, a zároveň uhradila súdny poplatok za návrh na súdny výkon rozhodnutia. V závere uviedla, že *„v súlade s poučením dovoľujem si Vás požiadať o výkon rozhodnutia prostredníctvom súdu až následne – po zastavení exekučného konania vykonávaného prostredníctvom súdneho exekútora“*.

V súlade s týmto podaním sťažovateľky okresný súd 31. augusta 2004 zaslal súdnemu exekútorovi návrh na zastavenie exekúcie a vyzval ho na predloženie vyúčtovania trov exekúcie. Toto podanie súdny exekútor prevzal 30. septembra 2004.

Dňa 4. októbra 2004 bolo okresnému súdu doručené podanie pôvodne splnomocneného zástupcu spoločnosti F., s r. o., V., ktorým mu oznámil, že *„Ku dňu 17. 12. 2003 došlo k zrušeniu spoločnosti F., s r. o., z právneho dôvodu rozhodnutia konkurzného súdu o zamietnutí návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok spoločnosti F., s r. o., pre nedostatok majetku“*. Na základe uvedeného došlo k 4. máju 2004 k výmazu uvedenej spoločnosti z obchodného registra, a preto požiadal o zastavenie exekúcie, resp. o jej vyhlásenie za neprípustnú.

Dňa 27. októbra 2004 okresný súd urgoval súdneho exekútora na predloženie vyúčtovania trov exekúcie, čo súdny exekútor urobil 8. decembra 2004.

Uznesením z 22. februára 2005 č. k. PK-11 Er 663/03-48 okresný súd zastavil exekúciu vedenú súdnym exekútorom pod sp. zn. Ex 299/03. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť 9. marca 2005.

Okresný súd napokon uznesením zo 14. apríla 2005 sp. zn. PK-11 Er 663/03 konanie o návrhu sťažovateľky na nariadenie výkonu rozhodnutia proti povinnému, spoločnosti F., s r. o., V., zastavil po tom, ako po oboznámení sa s obsahom návrhu zistil, že na základe uznesenia krajského súdu právoplatného 17. decembra 2003 bol povinný dňom 4. mája 2004 vymazaný z obchodného registra.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde skúmal, či v danom prípade nejde o nedostatok právomoci ústavného súdu. Ústavný súd stabilne judikoval, že do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne (I. ÚS 24/00, III. ÚS 53/02). V nadväznosti na to je však nutné s ohľadom na okolnosti daného prípadu zdôrazniť, že aj taký zásah podlieha princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, a je preto podmienený tým, že zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne konanie všeobecného súdu nie je napravitelné účinným procesným prostriedkom alebo postupom nadriadeného alebo inštančne vyššieho stupňa všeobecného súdu.

Zhrňujúc uvedený priebeh exekučného konania ústavný súd predovšetkým konštatuje, že sťažovateľka nevyužila proti postupu súdneho exekútora prostriedok nápravy ňou označených práv, ktorý mala k dispozícii podľa § 44 ods. 6 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) v znení platnom v relevantnom čase, t. j. nepožiadala o zmenu exekútora a ani nepodala sťažnosť na jeho postup v zmysle § 218a Exekučného poriadku Slovenskej komore exekútorov, resp. Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky.

Ústavný súd zastáva názor, že postupy podľa citovaných ustanovení Exekučného poriadku možno považovať za prostriedok nápravy, ktorý zákon účinne poskytoval sťažovateľke a ktorých využitím mohla dosiahnuť zabezpečenie ochrany pred nečinnosťou súdneho exekútora, ale zároveň aj ochrany jej práv, porušenie ktorých namieta v konaní o sťažnosti pred ústavným súdom. V dôsledku nevyužitia týchto postupov nie je daná

právomoc ústavného súdu na konanie o tejto sťažnosti. Právomoc ústavného súdu je daná až vtedy, keď sú vyčerpané všetky prostriedky nápravy, ktoré zákon sťažovateľke na ochranu jej základných práv účinne poskytuje.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v časti smerujúcej proti postupu súdneho exekútora odmietol pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľky podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čl. 20 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. PK-11 Er 663/03

Ako už bolo uvedené, dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže byť aj jej zjavná neopodstatnenosť.

V súvislosti s odmietnutím sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podanej proti postupu všeobecného súdu ústavný súd zastáva názor, že o zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti podľa konštantnej judikatúry pôjde vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo (m. m. I. ÚS 91/03, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 184/03, IV. ÚS 64/05). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať aj takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 168/05).

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, vychádzal z už v predošlom bode tohto uznesenia opísaného chronologického priebehu konania pred okresným súdom v konaní o návrhu na nariadenie

výkonu rozhodnutia, na základe čoho dospel záveru, že sťažovateľkou napadnutý postup nesignalizuje žiadnu možnosť „zbytočných prietáhov v konaní“ (resp. „neprimeranosti lehoty, v ktorej bola jej záležitosť prejednávaná“), dôvodnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

K namietanému porušeniu základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj práva pokojne užívať svoj majetok zaručeného v čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu zbytočnými prietáhmi v súdnom konaní by mohlo dôjsť v tom prípade, ak by postup všeobecného súdu v dôsledku zbytočných prietáhov viedol v konečnom dôsledku k zmareniu možnosti poskytnúť efektívnu a účinnú ochranu týchto práv účastníkovi konania, ktorý sa ochrany domáha (napr. III. ÚS 81/05).

V danej právnej veci tomu však s prihliadnutím na opísaný postup okresného súdu a uvedený skutkový stav nemohlo byť. Podľa názoru ústavného súdu treba v neposlednom rade vziať do úvahy aj to, že v čase, keď sťažovateľka podala návrh na výkon rozhodnutia, bol už povinný vymazaný z obchodného registra, a teda neboli splnené ani procesné podmienky, za ktorých môže súd vo veci konať.

Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti odmietol po predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodovanie o ďalších návrhoch uvedených v petite sťažnosti je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy), ústavný súd sa už týmito návrhmi nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok

V Košiciach 21. septembra 2005